

המפלת חתיכה פרק שלישי נדה

٧

עין משפט
נר מצוה

צ א מיי פ"י מהל' איסורי
ביאה הל"ב סמג לאוין קיא
טוש"ע יו"ד ס' קלד סעי' ב:
צא ב מיי שם הל"א:

תום' הרא"ש

תשעים ודי הוו תימא
ולקמן פריז דהוט טבילי
יתירו ורמא פריז (ד'ר)
[דקסרן]: ליה: **יובא**
דאמאלימא נטבלה בימא
דימא שומרו ים כנגד ים
ולא מצי לשוייז ים
השבוטו אל ארץ מדי
דהא ויהי חר שבוט דר
בתחלת שבוט וחד בסוף
שבוט. ועוד שבוט ים שני
צריכה טבילה משום חשש
דשבוט עשוייז ראה
דשבוט ים עוד מטעם
שומרו ים צריכה לטבו
שבוט קאם ככל ים דבבל
מספקין לה שבוט
עשוייז מלי שבוט כלי
וספייה דובה קטנה. ומיהו
יתמה אלא אם היה יכול
לחשוקת כל ים ויהי
שבוט אלא מרמא קאם וגם
השבוט ים צריכה לטבו
בכל יום משום חשש זו:
ש"מ תלי. מרלא קאם
ש"מ יתיר ליה שבוט
אלא בתן ארץ עליון לה
לספירה מדקדק ר"ת
דפשוט היה (ד'רסור)
ש"מ לומר ש"מ א"צ רבסוף
בנות חשש מליזי אלא
ורבא. וקאמר רבא דעלין
אכאבי ויהינן למ"ד דיעיל
ותימה דרמא ארץ ברייחא
סוברת דלכ"ש ו"לכ"ה" א
עלין ולקמן רבי נח
כותיב ג"כ פלוגתא דרב ונח
ש"מ פשיטתו ונח א"צ מין
אחד אוהב משני ההיא
דעלין דקתי' וילדת דרב
שספיה ולא טבלה הלכו
ש"מ פשיטתו ובי' פשיטתו
דקסבי' ים יתיר ליה שבוט
אלא בתן עליון לספירה
ויכתב ג"כ דהוי חתא נגיהו
אליבא דרבי' שבוט ו"ל
ר' קצקא ארץ ארץ חלקה
מכותו רבא דעלין ארץ חלקה
ש"מ דרבי' פשיטתו: ארבי:
הלכו ר' טבילה בזמנה
מצוה. ארץ חלקה כן אלא
ר' יוסי ר' יהודה דאמר
אלא מצוה כן מעשים כל
יש שאין כל אשה טובלת
בזמנה טבילה ש' נדה ויש
ובזה ליה שומרו ים. ולקמן
ב' בתרא מ' מארסין כ"ב
האידנא כלהו קאם ציבת
נגיהו ונטבל בימא
דשבעה משום שלא היו
טובליה שומרו עפע ביום
ר"ח פסח דהלכה כב' ב' שבוט
ר"ח דאמר טבילה בזמנה
מצוה ואינה ראיא דפשוט
ר' יוסי ר' יהודה לא פליג
לעילוייה שבוט ר' ארץ חלקה
ר"ח ב' דבריה לא: ולכא
הויכח ר' נח ור' יהודה
אראש דאין ידוע אם ולד
הוא ידוע ג' דערט דר סיפא
ופריך תתרייהו:

עשרים ותמנאי בדאמרן. אף על גב דר"ט הויין עם טבילה ימירתא דבין השמעות שצאתה לפנינו פ"ה דההיא טבילה ימירתא דהויא חדא בשבוע לא קחשיב ואין נראה דהא ב"ש חשבי לה אלא ודאי לא חשיב טבילה ימירתא חדא בשבוע כיון שלא היתה בפנינו אלא עכשיו ונראה כמו שפי' רש"י בתשובתו דכ"ה לא חשיב טבילה דליל תחלת שבוע ג' דכיון דמו' מוטבלין אלאסנדה א' מייקיא חדא בשבוע אכל לז"ש דמטבילין לה בלילות לא הוי חדא בשבוע:

וְהָאִיכָא מביאת זבה. עדיפא
הוה מני למיפרך דכל
שבוים טהורים ויטבל לה בזיליתא
משום נדה דהשתא לא פריך אלא חדא
שבווע ונראה כגירסת ר"ח דגריס
אי הוי כל שבוים טהורים לא ויטבלי
הך פירכא (ו) דפרך ומני דלפני
תשמיש קחשי: **י'ומא** קמא דאתיא
לְקַמֵּן נטבליה דילמא שומרת יום היא.
ואו"ת והא אמר דחד שבווע לא
קמיירי וי"ל דהשתא לא הו"א חד
שבווע דהא איכא מני טבילה בכוון
שבווע ועוד דהשתא חששא דשומרת
יום טובלת גם כיום שני דמאן עכשו
לאתה כשצאת לפנינו ועוד מטעמא
דשומרת יום נטבלה כל שבווע קמא
דכל יומא מספקא בכוון לידה ולא
סלקא לשימור דאין ימי לידה עולים
לימי ספירת זיבה ומיהו קשה דהוה
מני למיפרך מכל שבווע דפרשית
ולא פריי אלא מיומא דמאן:

שמע מינה תתת. הוה מלי
למינקט שמע מינה דימי
לידה שאיה רואה בן און עולין
לספירת וצמח אלא אר"ת דפשיטא
לכ"ה להס"ס ש אין עולין קדי"ל כאב"י
בסוף פרק גנות כומים (לקמן ג.) והוא
למ"ד מיע"ל ק"ס ולקמן נפרש ב"ה
ותימה דהך ברייתא סברה דל"ג
וב"ה אין עולין ובפרק גנות כומים
(פס ג.) גבי פלוגתא דרב ולי אי
שמי מעינות הן או מעיין אחד איכא
בברייתא דל"ג ש"ו עולין וי"ל
דמי תנאי ^א הוה אליבדיו:

ושמע מינה מביאה בזמנה מצוה.
 כך פסק ר"ח דהלכה כצ"ח
 וב"ה ותימה דפשיטא דר' יוסי בר'
 יהודה יאמר דלא פליגי עליה צ"ח
 וב"ה ומעשים בכל יום שאין לך אשה
 טובלת זמן טבילת נדה ולא זמן
 טבילת שומרת יום כנגד יום וזה

וּכְפֹ' בְּתָרָא (לְקַמֵּן דף טו:) נָמִי אָמַר מַכְדִּי הֶאֱדִינָא כּוֹלָהּ סַפֵּק זְבוֹת
שׁוֹינֶיהָ וְיִטְבְּלִינֶיהָ בִּימַמָּא ד'ו' מִשְׁמַע שְׁלָא הִיּוּ טוֹבְלִין בְּיוֹם בְּשׁוּם
פַּעַם (י) וּרְצִינוּ אֲלֵיהּ הֶוֹקן שִׁיכָּא בְּאַזְרוּת טַבִּילָא בּוֹמֶנָה עַל ד'
גְּדִילִים כּוֹלֵי יָסָד דְּלָא כְּהִילְכָתָא דַּה"נ יָסָד כִּר"א (סַהֲדִין
דף מה.) דְּאָמַר כֹּל נִסְקָלִין נִתְלִין דְּדִרִישׁ רִיבּוּי וּמִיעוּט
וּקְיַיִל דְּדִרְשִׁין כֻּלָּי וּפִרְטֵי דַּהּ קִימָא לָן דְּקִרְקַע אֲנֵה גְזוּלָּת:
שׁוֹמֵר

קו בִּזְכָּר כְּדַפְרִישִׁית (עֲלִילָה) שֶׁאֵין זֶה
וּבַעֲיָא לְמַטְבֵּל בְּיוֹם ז' שֶׁל כָּל שָׁבוּעַ
שֶׁמִּשְׁמֹת יוֹם הוּא יוֹם רִאשׁוֹן שֶׁבָּאֲתָה
לְבִי' לְהַחֲשׂוֹב עוֹד טְבִילָה יִתְרַחַם
בְּשָׁבוּעַ לֹא קִמְיָרִי הֵילֶכְךָ לֹא פִרְיֹךְ:
מ' יוֹם; וְלִגְדָה. דִּילְמָא לִיבָא וְלִדָּה.

לא יהא לה אלא ימי טוהר דזכר:
הא

מכדי ימי טוהר כמה. משכה ספקא דידהו לזתו שזועים קמאי:
ושזועים הר פ' ומהי ס"ו טבילות כבר טבלה מהן
ז' צלילי שזוע שלשי משום הר ספקא דטבולת יום ארוך: דל הני
פשו להו שזועי ח"י דהא. שזועין לריכה לטבול משום הר ספק
שזועים הבאים ול"ה טבולה
בזמן ג' השזועים הראשונים שזעה
מכדי ימי טהרה כמה

שבוע ג' דאמבל'יגן
חדא שתין נבי חדא
הויין תשעין וחמש מז
יירמיה מדפתי כגון
השמשות דיהבינן
ולב"ה⁶ דאמרי טבול
טבילה ל"ה מאי עביד
כדאמרן הק' שבוע ו
וליליא אימר סוף נדר
לי בתמניא ופלגא ס
דשבוע מסיק ליה
טמא תנא נמי שבוע
זבה דלפני תשמיש ק
לא קחשיב ולב"ש ד
ניחשוב נמי טבילת
זיבה לא קמיירי והא
בוזב קחשיב זיבה
שבועתא קמא דאומיא
דילמא כל יומא ויומא
דידה הא מני ר"ע⁷ ה
בפנינו סוף שבוע קמ
לא קמיירי יומא קמא
דילמא שומרת יום
נגדולה קמיירי זיבה
תלת ש"מ ר"ע היא
בפנינו וש"מ⁸ ר"ש
חכמים אסור לעשות
וש"מ טבילה בזמנה
יהודה אומר דיה ל
אמרינן טבילה בזמ
המפלת ליום מ'⁹
ליום מ"א תשב לזכ
ישמעאל אומר יום מ
יום פ"א תשב לזכר
נגמר למ"א והנקבה
בריית הזכר ואחד
מ"א: גמ'¹⁰ למה
טובאה הא קתני נג

זולת נדה והאידנא הוי ליל
זולת. והוא הדין נמי דכל
סוף נדה משום שבוע טמא
הוא ליל תשמיש לא קחשיב
והכי אמר לקמן: **בסמיא**
דחא כלין ימי טבילה בסוף
י' שבועים: שבוע. תשיעי

איכא לספוקי צויה לז' הרציעי וכל שבוע טוהר א סוף שבוע ראשון. ביום הש חדא. טבילה בשבוע לא ק יין השמשות בחמה אלף השמה: אינה חושש לולד. ש' ימי טומאה ואפילו בלידה נועים יש בכלל מאמים מ

בראשונה וכ"ח בשמים אחרונות הרי
ל"ה ושקין נכי חדא הרי ז"ד: טעילה
ויפירסא. עד השמא הוה ס"ד דבאת
לפנינו ביום כגון ביום ר"ח ניסן
ואטעבלה לאורתא ומשכ"ו לילה ל'
מנאן? ויכ"ט דלייר וכ"א דקמין כלס
ל' יום הרי פ' טעילות בלילות וי"ד
בימים של ז' בשעות הראשונות הרי
ז"ד והשמא מוקמינן שבאת לפנינו
בין השמשות לילה שהוא ר"ח ואטעבלה
בהאי ליליא משום ספק סוף טומאה
ומשכי נמי פ' שלה עד כ"א בבין
כלאנו באתה ביום ראש חדש לאיכא
לספוקי דלימא ציוס חזק השמשות
ילדה והוא מ"מ"ח והאי טעילה ליל
ראש חדש אימספא לה נמצאו לה ח'

טצילות בשבוע ראשונה ו"ח ד' דב' וג'
הרי ל". וקשא לי אחאי נקט בין
השמשות הי"ל לאוקמא שבחא לפנינו
בצילה ומסתבדרא דלהי נקט בין
השמשות דדק בלישא דמנתי' דנקט
א' שבוע' טהורים יולדן בי איכא
בין השמשות איכא למיקרי יום זה
טהור דשמיא בין השמשות יממא הוא
ומיום שעבר הוא והיום הזה כולו
טהור ומיבו טבילותיה משבי עד
שמונים ללד מהך משום דבין השמשות
ספק ליליא: ל". דקאמרי ב"ה
מאי עבדימיהו. ומשני עשרין ותמניה
הויין: דכאמר. י"ד ביממי וי"ד

צלילות וכולן משום ספק סוף ימי
טומאה. והוא הדין לנצ"ה הוו להו
עשרין ושבע דכיון דלוקמין שבעה בין
השמשות איכא (א) מ"ו טבילות צליה
משום ספק בין השמשות והאי דלא
מוחזיקין ליה לקמיה משום דלוצותין
אחריתין ומשניין חד בשבוע לא
קמייירי והך גמי חדא בשבוע היא:
האי שבוע ה'. שאינה רואה זו כל
יומא איכא לספוקי בסוף נדה
ומטבילין לה בכל לילות דשבוע ד'
רצתה בכל יום ויום ראשון דילמא
תחלת נדה היא וטובלת לסוף שבעה
אזיל ליל ראשון של שבוע ה' וילי שני
גמי טבלה דילמא יום ראשון של שבוע

רביעי מימי טוהר הוא ויום ז' הוא ט
טעילתא וכן כולוהו והו לכו שבעה ט
טעילות של שבעים טהורים אינא לספוקי
טעניא אלא ז"ה טעילות דלחא ל"ה
דכל טעילות דז"ה קודם שמשיני יניח
טופלא סגיא. לזד הג' שבעות דטטורה
טהורים הוא זכאטע שבע טעניע
טומא הוא: טעילות זכא. דכל שבע טומא
אלא לאחר גדו חו לא ראתה כלום ע
טהור: ר"ע. דפרק אחרון (לחמן דף טט.)
לפנינו טהור ואינא ז' ספורים לפנינו
לעטעילות הלילות של ספק לידה הוא
מחנ"ה. הפמלת: שיא: ליום מ'. לזכ
זכמ"ה מפסל למה הוזכר זכ: ספז נטע
לפלא: גמ' הא קטני נקבא. דה"ל ש

מסורת הש"ס

(א) לקמן ע"ה; (ב) יציבות ג.
וה"ל; (ג) [לקמן סט.].
(ד) לעיל כט: לקמן סז:
(ה) שנת קכ"א: לעיל כט:
יומא פח.; (ו) בצבורות כא:
(ז) כרימות י.; (ח) דף כט:
ד"ה ומשנין שבע רביעין,
(ט) וע"ע מוש' יומא ח. ד"ה
דכ"ע,

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה כדאמר י"ד
וכ' איכא שמרונה טבילות
בלילה: (ב) תד"ה והאיכא כו'
הך פירכא דפרישית ומשני:
(ג) ד"ה שמע וכ' תנאי הוו
אליבייהו:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
 א [תוד"ה עשרים ותמיניא וכו']
 לא מטבליין להנדה לא. מצינת
 להנדה לא נמחקו. וי"ב לה
 לז"ה כז"ל:

מוסף רש"י

ורב"ה דאמרי ב"י לא
בעי טבילה. אצל דקדיש
מזרו זבי"ה, דחזקי' (תגניג)
(כא). האלו דקדיש כפרס
יחזקי' טבילה לקדש, יחזקי'
לאחר שזכרנו כפרתו טובלת
לקדיש (תקט"ז ע"א). אסור
לעשות כן, ולמשך זו וזו
טובלת, שזמא חבד אדא
ספק. שזמא תראה לאחר
שמשני תראה שזמא
מנייני וזה לא חזק קיים כל
שבעה ונמצא משמשת וזה
(ש"ס ע"ב) ובש"י (תקט"ז ע"א)
דיחא לטבילה באחרונה.
ראה לעיל ט"ז ע"ב. ליום
ז"א. בלוי מנחם מנחם
געלחתו (מבדורות כ"א)

הא